

Racó Poètic

Postal d'amor (A Paula)

A vegades pens en tu:
ets una blanca fada
de somriure fraula,
gronxant-te suaument
sobre el quart creixent,
de la lluna, ocràcia
com els teus ulls.

A vegades pens en tu:
ets un estel solitari,
de brillant resplendor,
que em fa l'ullet
mentre dolçament somriu.

A vegades somio amb tu:
ets una preciosa nimfa
de cos tendre i alat,
fent música amb l'arpa
dels teus cabells rinxolats.

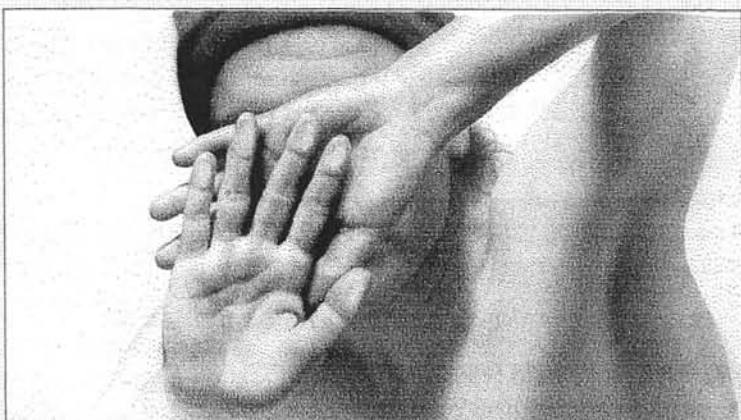
A vegades somio amb tu:
ets una musa
de fina túnica transparent,
que em dicta aquesta cançó
a mitja veu...

A vegades, molts *a vegades*
junts, fan un sempre.

TOMEU MARTÍ

*La fitxa patina sobre la fina pel·lícula
de greix de la taula,
boques desdentades assaboreixen copetes
plenes d'anís i conyac.
Els joves parlen de futbol
i els vells de quan un puny en alt
era un puny en alt
i, fora, davant del vidre del local
els nins juguen a piso
un,
dos, tres,
un,
un,
dos, tres.*

ALBERT HERRANZ HAMMER

Il·lustració de Bernat Torrens

Balcans 99

Ara s'encenen les roses,
tremolen sang i espurnes.
Afeblida per l'estaticitat,
pujo als ulls d'una carn.
Sang menys escassa però més carn
molt més estàtica
florint dins el cràter d'un míssil.

ÀNGELS CARDONA PALMER

Començament automàtic d'un retrat inacabat de Gala. Dalí, (1932)

*Veig com la barca lentament es
confor/
amb la tènue línia de l'horizon
on el sol dels dies curts dorm.
La barca gira envoltada
d'escuma/
mentre jo qued aquí solitari al
portet.*

ALBERT HERRANZ HAMMER

La mort

La mort deu ser obscura
com una boca de llop
que engoleix esperances.

El sol es fonia i s'apagava
en l'àrid estiu mallorquí
mentre la nit s'esllavissava lenta
com una fina capa
com un negre taló...

La mort deu ser una amenaça
que com una damocliana espasa
penja sobre el cap de l'home
lliure.

I la nit era més fosca que mai,
com la toga d'un jutge
com una esperança finida.
I aspra, com un vel talibanesc.

La mort és una telefonada
estulta de matinada,
covard i anònima.

I tu, amb el teu gest,
que només és teu
i que jo no sé escriure,
m'agafares la mà,
les nostres mirades es besaren
i en els teus ulls de foc
hi vaig poder llegir "VIDA".
I em vaig dir:
"tanmateix la mort és un
moment".

TOMEU MARTÍ

Terra arbrada

Que n'era de bella la branca
embriaga de blau i vent
que banals les paraules
si no són de cor i ment.

En parla aliena la terra
no pot trobar la saó
calcigada pels seus hostes
que la venen en partions.

Baix tots els sols delida
boquejant sal i suor
la cerquen per preferida
però no estimen el seu jorn.

Que n'era de bella la branca
embriaga de febrer i flor
que petites les esperances
si són buides de llavor.

ÀNGELS CARDONA PALMER

UN LLADRE RECITA ORLANDO
AL GOVERNADOR DE GARFAGNANA,
SERVIDOR DE LA FAMILIA DE L'ESTE,
ALTRAMENT CONEGUT COM A

LUDOVICO ARIOSTO

El seu cervell contà en alt esglai
els versos que el captaire li desperta.

Això són bagatel·les, digué gai
l'eixorc de L'Este a la bellor oferta.
Quinze anys per albirar surar el rai!
Donar la vida per l'amor encerta
al malandri que bellament implora.
Tot és fals, tot és u a l'aspra hora.

No siguem ingènuus

No siguem ingènuus, car sortosament
no ens cal ni parlar: Tot és a l'abast
del nostre desig. Jubilosament
som l'estricta norma dels pobles esclaus.
Mirau com s'afanyen, tan sordidament,
amb ferma moral, en tasques ancil·lars.

El nostre somriure subratlla precis
amb llavis finissims el major delit:
no ens cal ni plorar, ni pregar ni creure.

(De la sèrie *Geometria Descriptiva*)

ÀNGEL TERRON